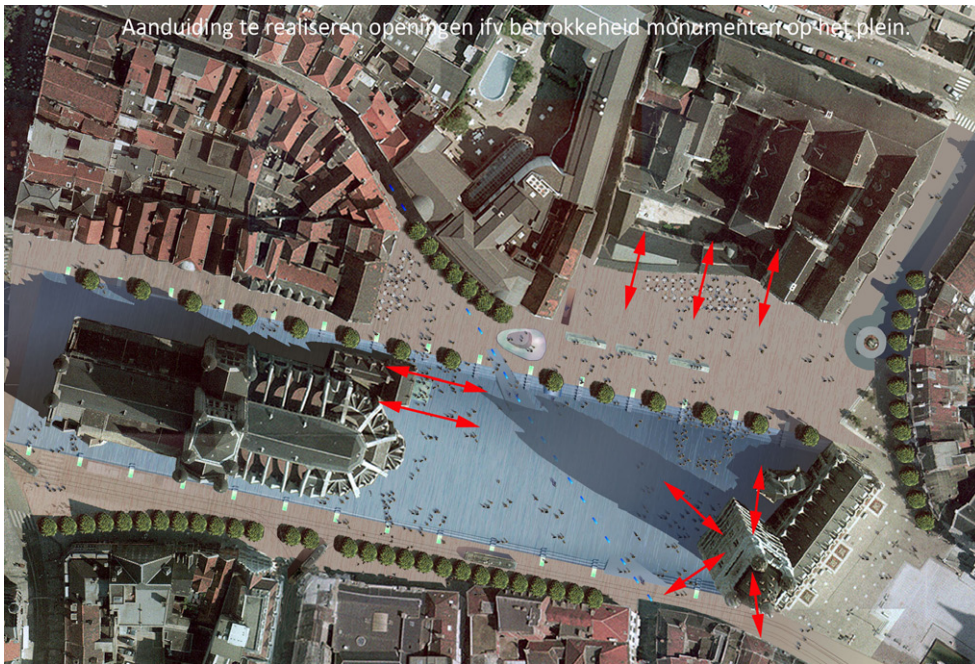

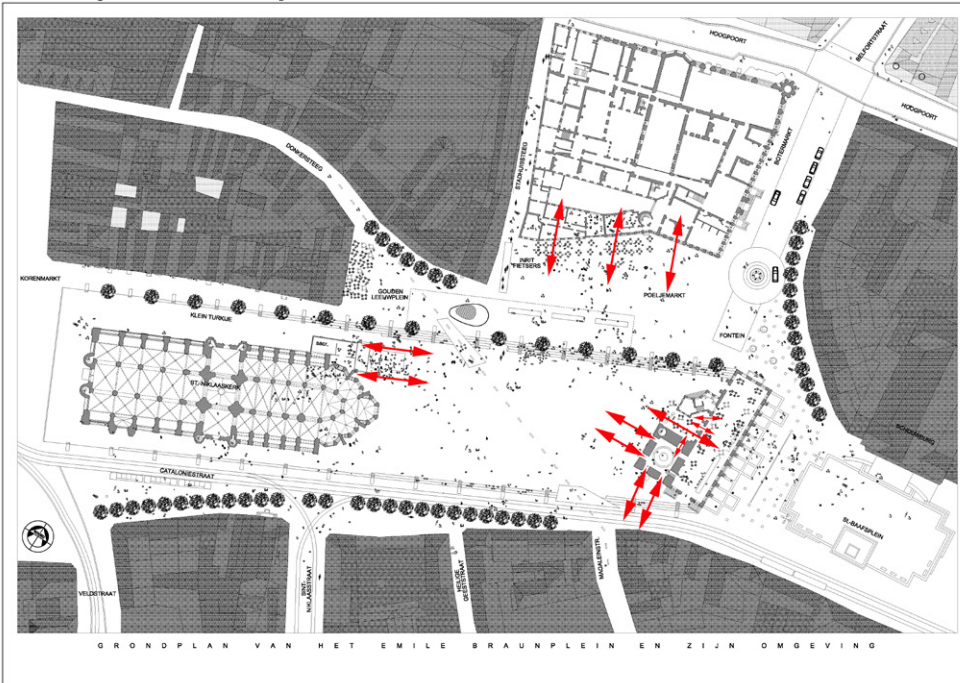
EMILE BRAUNPLEIN - GENT - 2000

Aanduiding te realiseren openingen ivv betrokkeheid monumenten op het plein.

Het openen van de rugzijde van de drie monumenten naar het plein toe, maakt van hun achterkant een voorkant ter ondersteuning van de werking en de identiteit van het plein.

GRONDPLAN VAN HET EMILE BRAUNPLEIN EN ZIJN OMGEVING

EMILE BRAUNPLEIN GENT

Een evenementenplein die de bestaande historische gebouwen daartoe aanwendt en centraal stelt vormt hier het basis idee. Het aanwenden en openen van deze monumenten vormt de beste keuze om dit plein vorm te geven. Een beperkt aantal verbouwingen aan deze monumenten volstaat om van de achterzijden van deze monumenten voorzijden te maken.

Achterkanten als voorkant van een plein.

Na de afbraak van de twee bouwblokken tussen het Belfort en de Sint-Niklaaskerk grensden drie belangrijke gebouwen met hun rugzijde aan een nieuw groot plein. De drie Gentse monumenten werden zo wel algeheel in het zicht gesteld, evenwel was de vormloosheid van het plein en de tegenwoordigheid van achterkanten voldoende om dit plein honderd jaar een desolate indruk te geven. Diverse ingrepen hebben tot op heden van dit plein niet het centrum van Gent kunnen maken. Men passeert en parkeert er (d.d. 2000). Het plein bezit teveel gaten om te werken als stedelijke kamer, het wordt beschouwd als een vormloos plein waarbij drie uitzonderlijk belangrijke monumenten voor Gent, namelijk het stadhuis, het Belfort en de Sint Niklaaskerk hun rug tonen.

Elk plein een zegen.

In navolging van Burgemeester Braun zijn wij het eens met de maatschappelijke potenties van deze radicale ingreep meer bepaald het creëren van publieke ruimten in het centrum van de stad. Dat dit plein gerealiseerd werd tussen drie monumenten zou de identiteit van het plein maximaal moeten ondersteunen. Evenwel werkte het niet zo. Op de eerste plaats omdat vermelde monumenten geen enkele betrokkenheid hebben naar dit nieuwe plein.

Twee concepten voor één plein

1. De drie openbare gebouwen een voorkant geven.
2. Het plein een diepte te geven gelijk aan het historische niveau waarop vermelde monumenten refereren met het extra voordeel dat hierdoor de werking van het plein als stedelijke kamer wordt versterkt.

Monumenten als 19e eeuwse schouwgarituren

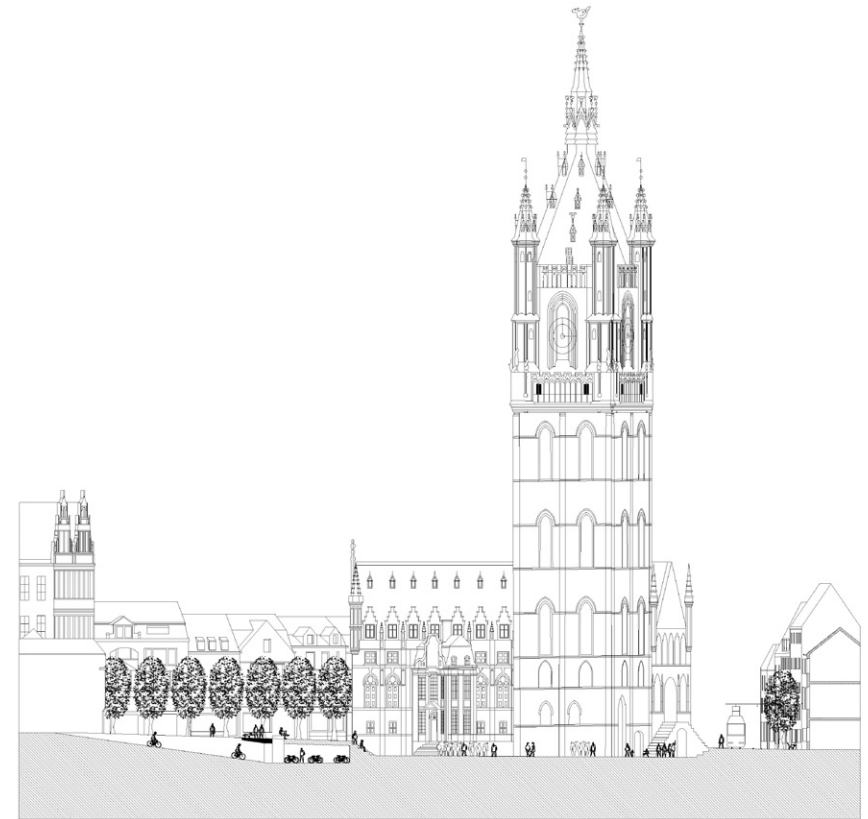
Het is uitgesloten dat dit plein ooit zal werken als zijn omgevende monumenten ontoegankelijke gevels zijn. Wil de 19e eeuwse beslissing van Emile Braun geen décor blijven dan dienen de drie omgevende monumenten zich daadwerkelijk te enten op dit plein. De esthetische betrachtning van Emile Braun om de stad grandeur te verlenen door zijn monumenten *weids* aan te reiken, is slechts decorum voor het oog en wordt niet verinnerlijkt bij gebrek aan toegankelijkheid ervan. Zoals schouwgarituren in een 19^e eeuwse salon staan deze monumenten er slechts te staan.

De openbaarheid van drie monumenten verdubbelen past onze tijd.

Door de achterkant van het Stadhuis, de Sint-Niklaaskerk en het Belfort ook te richten op het Emile Braunplein wordt dit centrale plein ondersteund door zijn omgevende monumenten. Want wat is de zin van deze radicale kaalslag anders geweest dan de vertoning van zijn monumenten. En past het onze tijd niet om in tegenstelling tot de 19^e eeuw deze monumenten daadwerkelijk toe te eigenen door ze te verbinden aan het Emile Braunplein.

Wij zijn ervan overtuigd de werking van het Emile Braunplein te hebben gemaximaliseerd als stedelijk plein door het openwerken van het gelijkvloers van de Sint-Niklaaskerk, het Stadhuis en het Belfort. Waardoor deze gebouwen - die nu eenmaal de werking van dit plein uitmaken - betrokken zijn op dit plein. Een bedachte verbouwing van de drie omliggende monumenten is dan ook een deel van het antwoord op de vraag 'wat te doen met dit plein'.

Een plein aanleggen is geen decorum een plein wordt gedragen door de functies van zijn omgevende gebouwen. De aanleg van het plein isoleren van zijn omgevende gebouwen is inhoudelijk leeg. En dat is exact wat dit plein al honderd jaar deze verloren aanblik heeft. Het aanleggen van een plein is niet het schilderij omgaan met materialen als hout, gras en steen, het is niet een boompje hier

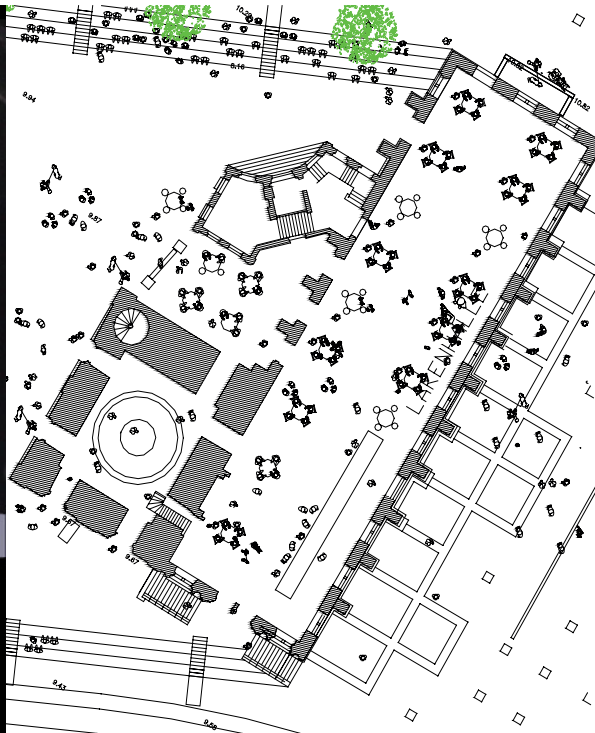
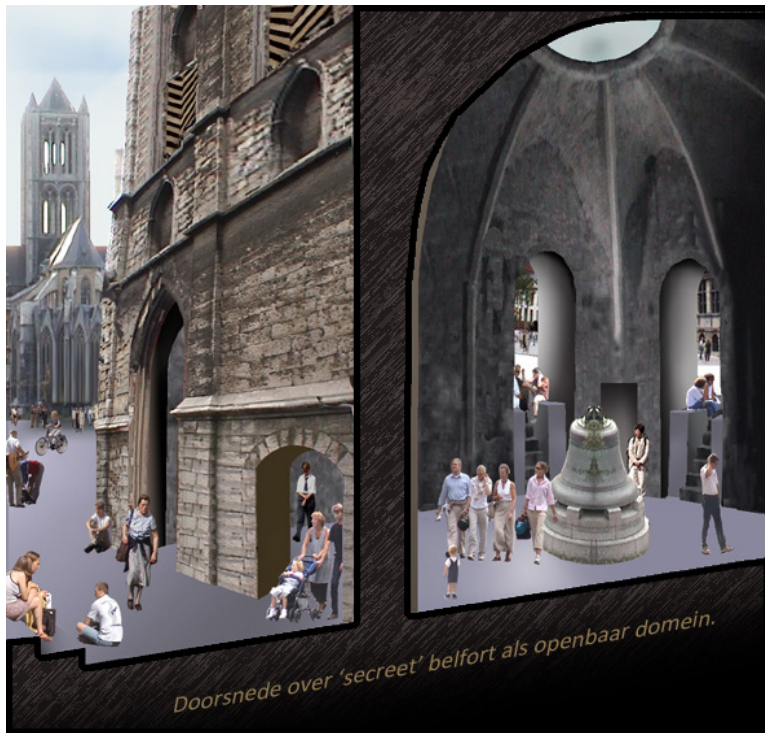

en waterpartijtje daar dat een plein de werking geeft van daadwerkelijke inbezitname van het plein door zijn burgers, enkel de actuele betrokkenheid van zijn omgevende gebouwen verinnerlijken een plein tot deel van het leven van zijn burgers. Ook kan geen enkele bijkomende architectuur daar teweegbrengen wat deze drie historische gebouwen potentieel vermogen.

Elk van de drie monumenten kan geopend worden naar het Braunplein terwijl zijn historisch karakter erdoor versterkt wordt. De idee om het stadhuis, de Sint-Niklaas-kerk en het Belfort beperkt te verbouwen is niet radicaal al kan het zo overkomen, dit

standpunt heeft de kracht van het juiste idee en het toeval wilt dat elk van deze gebouwen er toevallig klaar voor staan. En inderdaad zonder de aard of oorspronkelijkheid van deze monumenten te raken kunnen de drie vermelde gebouwen een bijkomende 'hoofdingang' krijgen naar het Braunplein.

Een (onwaarschijnlijke) toevallige verwelkoming uit het verleden ten voordele van het richten van de monumenten naar het plein. Het Belfort bezit op het gelijkvloers een indrukwekkende ruimte (heden even afwezig als de potenties van het Braunplein zelf). Deze ruimte is gekend als het secret. Met zijn hoogte van 10 meter en bovenliggende hijsruimtes biedt

deze ruimte een indrukwekkend (potentieel)hoogte perspectief. Evenwel is het oorspronkelijk karakter ervan vernietigd en heden ongewijzigd aldus bewaard gebleven. Blijkt dat deze vernietiging van deze ruimte een bewaard nazi-verleden conserveert: Een betonnen tussenvloer temidden van het secret deed dienst als bunker in de tweede wereldoorlog. Deze tussenvloer eindigt temidden van de 3m hoge geblindeerde ramen en de 6 meter hoge monumentale toegangspoort. De afbraak van dit monumentaal litteken bevrijdt het Belfort van zijn a-historische gelijkvloerse geslotenheid; de monumentale poort kan dan terug geopend worden.

Het geheel openwerken van het gelijkvloers plaatst het Belfort actief op het plein.

Deze verankering op het plein door het begaanbaar maken van zijn inwendige monumentaliteit, geeft dit monument aan zijn burgers en bezoekers. Deze actueel slecht ontsloten toeristische attractie wordt zo alom present.

De feitelijkheid van een Belfort als symbool van gemeentelijk autonomie dient conceptueel gerestaureerd te worden.

Het concept van het Belfort restaureren is het Belfort

gereedmaken voor de overdracht vanuit het verleden (of haar huidige toeristisch statuut) in haar onmiddellijke vrije dienstbaarheid voor haar burgers. Dat het Belfort in de nabijheid van haar oorspronkelijk concept kan bestaan zal zeker op geen toeristisch bezwaar uiten daar de toerist oorspronkelijkheid verkiest boven decorum. Op het gelijkvloers in het secret werden de rechten en de vrijheden van de stad bewaard (in eikenhouten koffers). De draak bovenop de toren symboliseert de bewaking van die vrijheid. Het vrijelijk openen van het gelijkvloers van het Belfort restaureert het concept van dit gelijkvloers.

De symbolische transpositie van de bewaking van de vrijheden van de Gentenaars in dit secret wordt door het openen van het gelijkvloers feitelijkheid.

De lakenhal een nieuwe centrale bedrijvigheid

Via het opengewerkte secret kan men het voormalige verzonken gelijkvloerse verdiep met de twintig zuilen en kruisribgewelven van de lakenhal intreden.

Tussen het Belfort en de Mammelokker verkrijgt de lakenhal een directe toegang naar het Emile Braunplein. Vanuit het verdiepte plein - op het exacte historische niveau - is de lakenhal direct te betreden zonder enig

niveaueverschil. Zo is dit tweedelig oude monument terug beleefbaar vanuit zijn geconcepioneerde hoogte. Het St-Baafsplein en het Emile Braunplein worden architecturaal interessant gescheiden door de lakenhal evenwel ondersteunen deze in de grond verzonken functies deze belangrijke locatie tussen twee pleinen niet.

Het hier voorgestelde evenementenplein op het originele lagere middeleeuwse niveau maakt de toegankelijkheid volkomen.

De vertikaliteit van het Belfort is niet deze van een kerk.

Het openwerken van hijsgaten bij middel van een glazen vloer zal vanuit het gat in het plafond van het secret een perspectief bieden tot in de Roelandkamer. Het toeëigenen van het inwendige van deze toren vanop straat wordt een deelkenmerk van het Braunplein. Zo wordt het Belfort een openbaar gebouw dat daadwerkelijk staat op het Braunplein en er deelachtig van is. Als het regent zullen de shoppers van de winkelstraten Mageleinstraat en Donkersteeg schuilen in het Belfort. Deze functie van het belfort als hoeder over de bevolking is

historisch correct op meerdere wijzen: naast het onderdak bieden over de vrijheden van de bevolking werd eeuwenlang vanuit het Belfort via trompetten of klokken signalen gegeven over de stand van waken dat vanuit deze toren gebeurde.

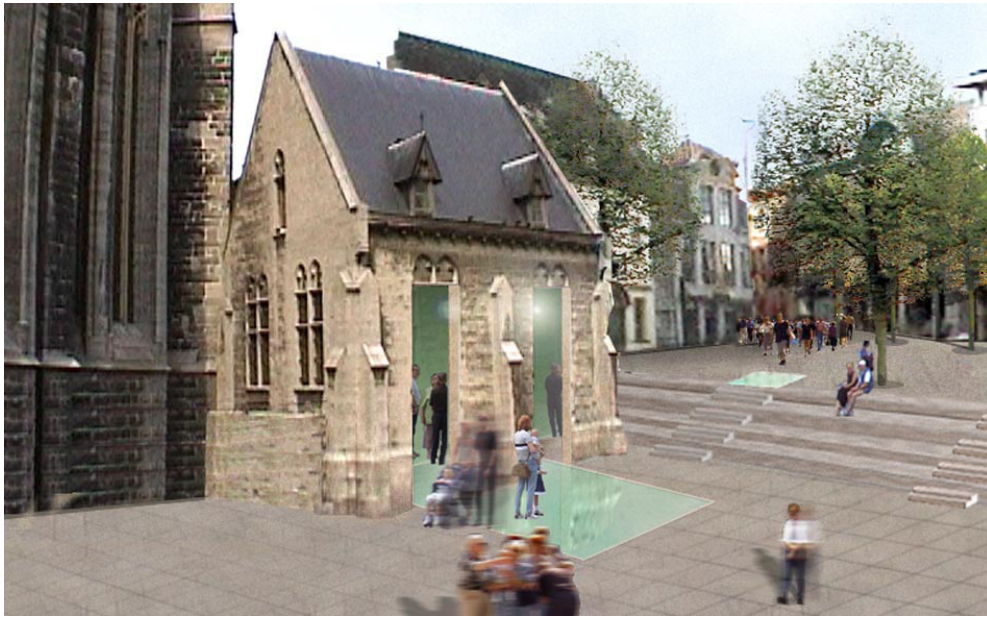
Het is moeilijk te overdrijven hoe het Belfort verankerd was met het alledaagse leven, ons lijkt het essentieel over te gaan tot een inhoudelijke restauratie en het Belfort aanwezig te stellen in de dagdagelijksheid van haar omgeving door de aangereikte verbouwing.

Een klok als decor

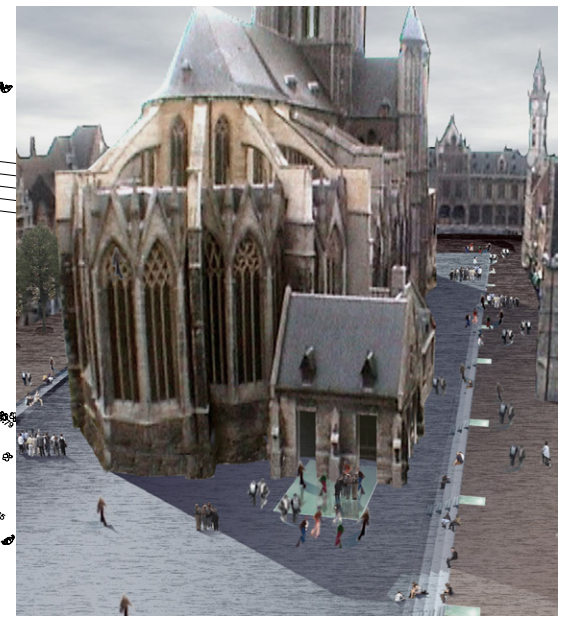
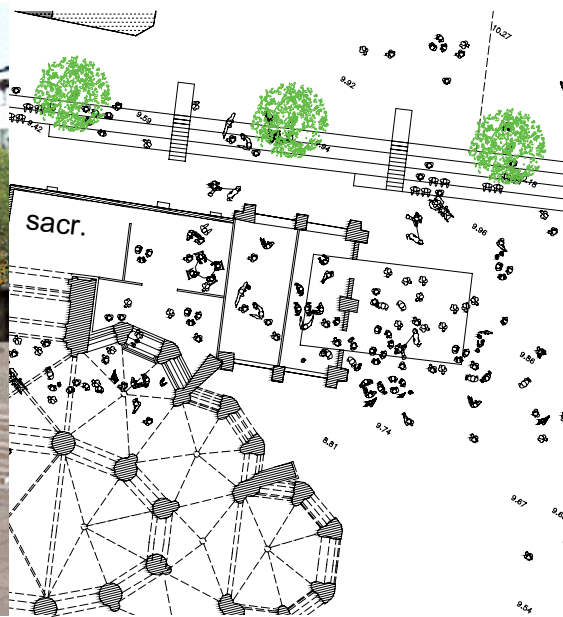
Klokke Roeland was voor Gent wat de TV en telefoon nu zijn: berichten en tijdingen over afstand.

Een participatie aan het lawaai van de Gentse feesten werd de klok teveel : een barst herleidde hem tot décor op het Emile Braun plein.

Temidden van het secret onder het hijsgat ervan vertelt de klok terwijl ook iets over zijn verricht vertikaal parcours.

De sacristie wordt een open ruimte die de Sint-Niklaaskerk koppelt aan het nieuwe plein.

Een glazen bevoering accentueert wat het gebouw daar verricht.
s' Avonds vormt dit een geïntegreerd architecturaal en stedenbouwkundig lichtvlak.

DE SINT NIKLAASKERK.

De vloer van deze gotische kerk werd in 1673 met 1,5 meter verhoogd en werd heden terug verlaagd naar zijn 'oorspronkelijk' peil. Het hier voorgestelde ontwerp plaatst in navolging hiervan het plein op zijn oorspronkelijk niveau zodat enerzijds de monumenten met hun geconcipieerde hoogte correct ervaren worden als dat hierdoor het open Emile Braunplein door deze inkuiping een stedelijke kamer wordt.

De Sint-Niklaaskerk staat symbool voor de voortdurende onafheid van een openbaar gebouw.

De veelheid aan verbouwingen sedert de middeleeuwen en de evidentie dat dit telkens een grondige reden heeft bewijst dat openbare gebouwen telkenmale op een andere wijze op hun tijd betrokken zijn. De Sint-Niklaaskerk staat symbool voor de voortdurende onafheid van een openbaar gebouw. De restauratie drukt dit ook uit. Conceptueel heeft men er voor gekozen exact in de restauratie van deze kerk het continue verbouwen te tonen. Elk spoor van verbouwing wordt er tentoongesteld door grofweg de diverse stenen die er werden gebruikt te laten getuigen in de wanden en zuilen zelf van deze kerk. Als concept van restauratie zonder meer behoorlijk origineel:

Het proces van onafheid stollen in één restauratie.

Dit in haar consequentie zichzelf opheffend concept willen we uit de nood helpen door haar finaliteit uit te stellen: wij stellen een verbouwing voor als bijdrage tot het echt maken van dit restauratieconcept. Meer bepaald een toegang via haar achterzijde. Ook hier blijkt een verrassend toeval dit concept te ondersteunen: de kerk bezit een eeuwenoude potentiële toegang tot het toen nog niet bestaande Emile Braunplein. Deze toegang leidt nu naar de sacristie, vorige eeuw gebouwd in historiserende stijl (1906)

De Sint-Niklaaskerk bezit nu reeds een dubbele deur richting Braunplein.

Eén der straalkapellen bezit een dubbele deur met monumentale trap naar huidige sacristie en parochiaal administratief centrum. Een inwendige herschikking levert een ruime inkom op grenzend aan het Braunplein. Dit gebouwtje dat deel uitmaakt van de Sint-Niklaaskerk staat geheel centraal ingeplant tussen het Gouden Leeuwplein, Klein Turkije en temidden van één zijde van het Emile Braunplein. Via dit gebouwtje en de openwerking ervan kan een toegang worden gemaakt naar de Sint-Niklaaskerk. De voordelen hiervan zijn opvallend: de kerk ent zich op het Braunplein.

Niet de afwerking van de Sint-Niklaaskerk maar het eraan voortbouwen werd een doel,

De restaurateurs van de Sint-Niklaaskerk hebben een uitzonderlijk concept weten te realiseren: de oorspronkelijkheid zelf is een meervoudig historisch verloop. Het tonen van de ruwbouwvorm ontgaan van haar afwerkingen symboliseert het onaf zijn van deze kerk en de voortgang van haar geschiedenis. Dat het Braunplein een centraal deel van Gent wordt kan niet aan deze oorspronkelijkheid van de Sint-Niklaaskerk voorbijgaan.

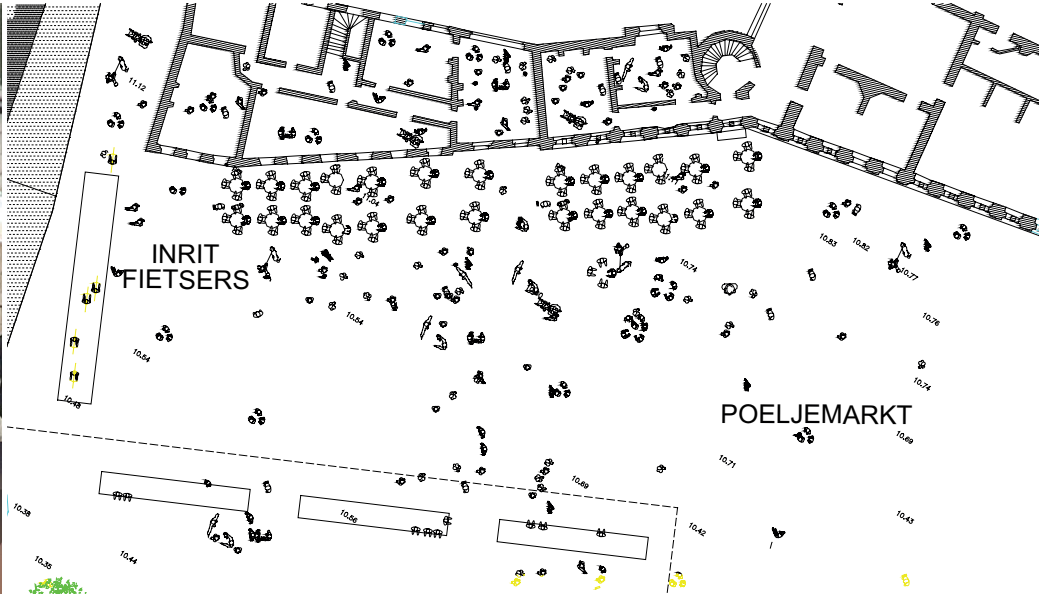
De aard van de restauratie neemt afstand van elke praalzucht, niet in het minst door elk décorum te hebben verwijderd ook al heeft zich in deze kerk nooit één kale muur vertoond, deze restauratie doet dit met de intentie tot authenticiteit te komen door het essentiële te laten spreken zelfs als dit een eerder overbelichte rauwe aanblik biedt. Deze gestolde optie is een cruciaal deel van de gebouwde Gentse werkelijkheid geworden in de Sint-Niklaaskerk en dit maakt zonder meer het gelaat uit van het Emile Braunplein alleen al omwille van dergelijke directe essentialiteit dient zo een kerk aan een plein een deur te hebben, en daarom dan ook maken we er één.

Sint-Niklaaskerk: intelligente boetiek van bouwhistorische getuigen

Deze van ornament verlost muren vertellen het architecturale verhaal van haar essentie. Deze nergens anders ter wereld geopteerde wijze van restauratie bezit één uniek concept: ze is een ode is aan het essentiële van de architectuur en.... is het daarom niet vanzelfsprekend dat ze in de vernieuwde context van een plein aan haar achterzijde daar haar verhaal van architecturale essenties verderzet. Bijvoorbeeld dat een kerk aan een plein daar ook een deur bezit. De restauratie van de Sint-Niklaaskerk spreekt de taal van essenties daarom:

Een kerk aan een plein heeft daar een deur.

Deze restauratie van een situatie die zich nooit heeft voorgedaan vertelt haar voortgang in het verhaal van haar 'ruwbouw' omdat enkel wat essentieel is aan dit monument dient over te blijven welnu omwille van een zelfde essentialiteit krijgt de Sint-Niklaaskerk er nog een (kleine) essentiële verbouwing bovenop meer bepaald een deur naar het Emile Braunplein. En zo verkrijgt deze kerk een antwoord op haar verzuchting: een deel zijn van het stadsinterieur.

Het openen van bepaalde gelijkvloerse delen van het stadhuis is essentieel om betrokkenheid met het plein te verkrijgen.

HET STADHUIS EEN HUIS VAN DE STAD

Het stadhuis had twee voorgevels één aan de Botermarkt en één aan de Hoogpoort.

In 1881 realiseerde CH. Van Rijselberghe een verbindinggebouw tussen het stadhuis en het armenhuis. De drie delen van de gevel aan de Poeljemarkt zijn vanaf dan: de eenvoudige 'mansarde' rococo van de armenkamer (1750), het neorenaissance kantoor met personeelsinkom (1881) en het Vlaamse renaissance deel met twee topgevels. Door de afbraak van de bouwblok aan de Poeljemarkt kwam deze derde gevel van het stadhuis publiek te staan evenwel zonder dat de architectuur ervan de betrokkenheid op het plein bezit. Het behoort inhoudelijk tot de architectuur van een stadhuis en haar plein dat deze twee op bedachte wijze in elkaar overlopen. Niets verplicht evenwel een hedendaagse lezing van deze feitelijkheid tot navolging, evenwel is het meer dan dit vastgestelde, namelijk dat een plein optimaal werkt als de haar omgevende gebouwen publiek zijn van aard.

En dat publieke dient meer te zijn dan louter te weten dat er zich achter die façade het stadhuis bevindt. Huidige ontoegankelijkheid neutraliseert de publiekheid van het plein omdat een plein ook gemaakt wordt door zijn omgevende gebouwen.

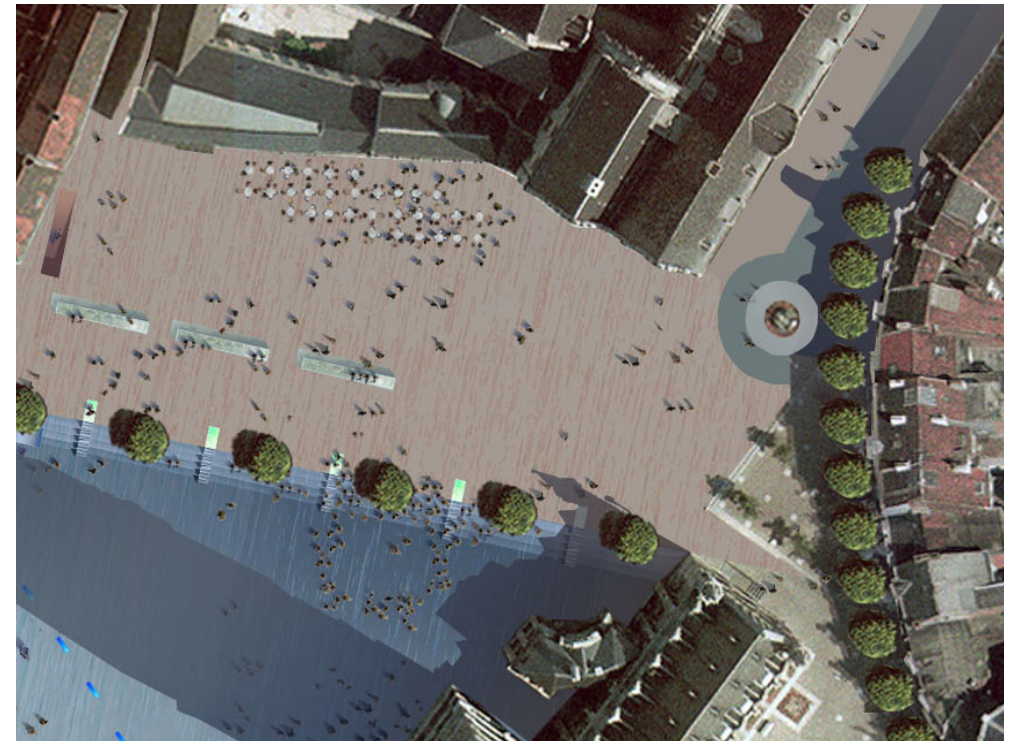
Bijgevolg dient het stadhuis eenmaal gelegen aan een plein de architecturale kenmerken te bezitten van een goed bedacht open gebouw. Ook hier is een verbouwing hét antwoord op de realisatie van een wervend en werkend plein. Een nieuw gebouw op dit plein kan niet realiseren wat een aanpassing van deze drie bestaande monumenten vermogen. Dat hierdoor minder architectuur wordt 'gepleegd' om meer architectuur te bekomen is doel. Dat dit architecturaal denken de openbare ruimte ondersteunt is wat werd beoogd.

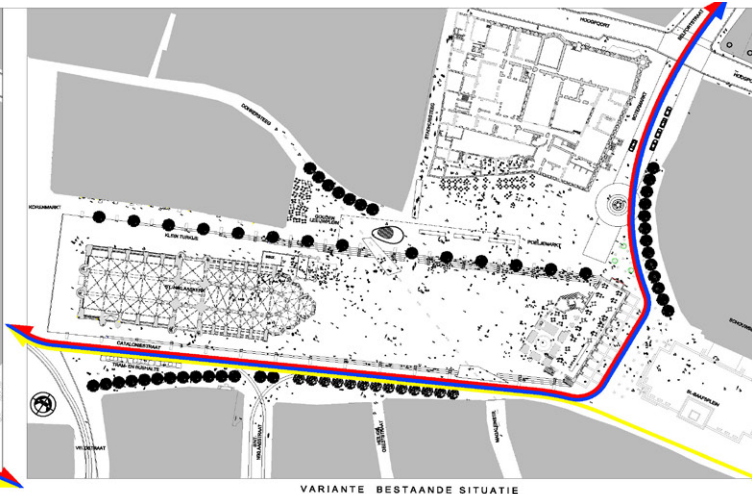
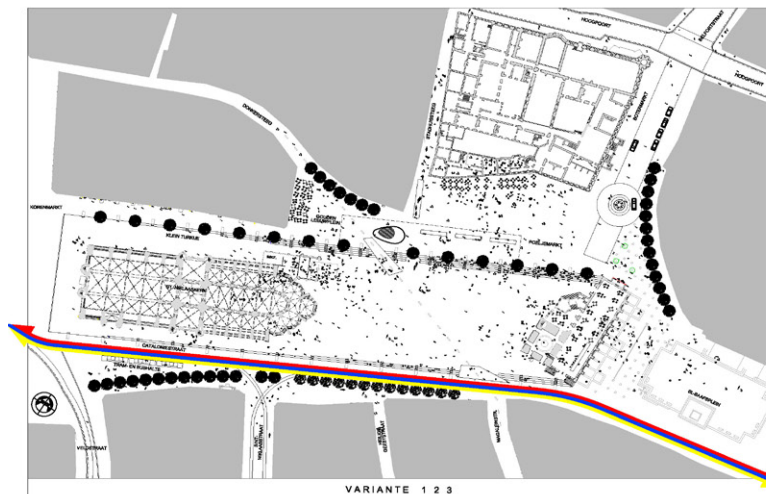
EEN NIEUWE DEUR VOOR HET STADHUIS, HET BELFORT EN DE SINT-NIKLAASKERK

Het is bij middel van deze heroriëntering dat het Emile Braunplein een plein kan worden die zich aanwezig stelt in de stad.

Het hier aangevoerde standpunt stelt dat het belangrijkste van deze monumenten exact de publieke ruimte is dat ze creëren.

Architectuur maakt pleinen en straten dat is haar meest publieke opdracht bijgevolg dient bij het vormgeven van een plein het concept van haar omgevende architectuur bekeken te worden.

De stedenbouwkundige inpassing:

Een plein als kruispunt tussen straten

Acht diverse richtingen kruisen dit plein. Het programma voor het Emile Braunplein kent een objectiviteit: Stopplaats voor voorbijgangers. Het is op dit vlak onnodig een excentriek programma te definiëren daar het programma samengevat en herleidt kan worden tot de betekenis van het woord plein. De vorm en het concept van het plein wordt hier op de eerste plaats aangereikt door het actualiseren van de betrokkenheid van haar omgevende gebouwen. Het interfereren met de betrokkenheid van deze gebouwen door bussen en trams dient te worden vermeden. Het centrum van een stad belasten door het aan te wenden als een infrastructureel knooppunt van openbaar vervoer vernietigt het doel van

een stadscentrum. Gent maakt daarin al sedert menig decennia een foute inschatting.

HET OPENBAAR VERVOER

Waarom er geen bussen en trams zijn op de Graslei.

Het openbaar vervoer is terecht een zaak van primordiaal belang bij de organisatie van een stadscentrum.

Naast deze strenge gegevenheid is het niet minder van belang dat het stadscentrum ook door onze specialisten van het publieke transport niet gezien wordt als een station van openbaar vervoer.

Het deficit van vele pleinen is daar rechtstreeks het gevolg van.

Een aantal richtlijnen garandeert dat het openbaar vervoer niet wordt vergewist met het hebben van een monopolie op de doelstellingen van het centrum van de stad. Meer bepaald wordt de authenticiteit

en de rechtstreekse beleving van de architectuur van een stadscentrum niet bekroond met een batterij aan bussen of trams.

Wat betreft een historische site is de hantering van de volgende stelregel van belang: in de buurt van het centrum worden pleinen met een historische waarde liefst niet gebruikt als verzamelplaats van haltes voor het openbaar vervoer, omdat veelal na enig onderzoek alternatieven terecht voorrang dienen te hebben.

Een plein zoals het Emile Braunplein, aan meerdere zijden belasten met openbaar vervoer degradeert de historische relevantie en waarde van de stadsidentiteit van het plein.

Dat is ook begrijpelijk: het hart van een stad behoort de voetganger toe. Een stad verhoogt de kwaliteit van zijn leefbaarheid als het centrum een aantrekkelijkheid heeft als oponthoud.

Wij weten dat de toekomst van onze Europese steden een toename van verkeersvrije gebieden zal inhouden. Tevens dat het openbaar vervoer daar het voorbeeld moet in geven en niet als uitzondering dient beschouwd te worden.

Op een afstand van 500 meter van een stadscentrum, dus 1 km diameter dient busvervoer geweerd te worden. Tramlijnen kunnen indien noodzakelijk beperkt het centrum kruisen.

Gezien dergelijk standpunt actueel geen vraag kent, en door de besturen geopteerd wordt voor openbaar vervoer in de directe nabijheid én doorheen het stadscentrum zou het volgende compromis in afwachting van een politieke wil om het centrum verkeersvrij te maken kunnen: de hoeveelheid lijnen en haltes verdelen over meerdere routes of pleinen.

Een bushalte op 50 meter van een monument is niet vanzelfsprekend en dient te worden verbeterd door interessantere alternatieven.

Wij voorzien één halte met behuizing naast de hoek Cataloniestaart – Veldstraat.

Aan de overzijde ervan – naast de Sint Nikolaaskerk – pleiten wij ervoor daar geen behuizing te voorzien. Een aanpassing ter hoogte van het portaal van de kerk, dan wel een luifel die de inkom accentueert kan de gewenste dubbele functionaliteit verkrijgen.

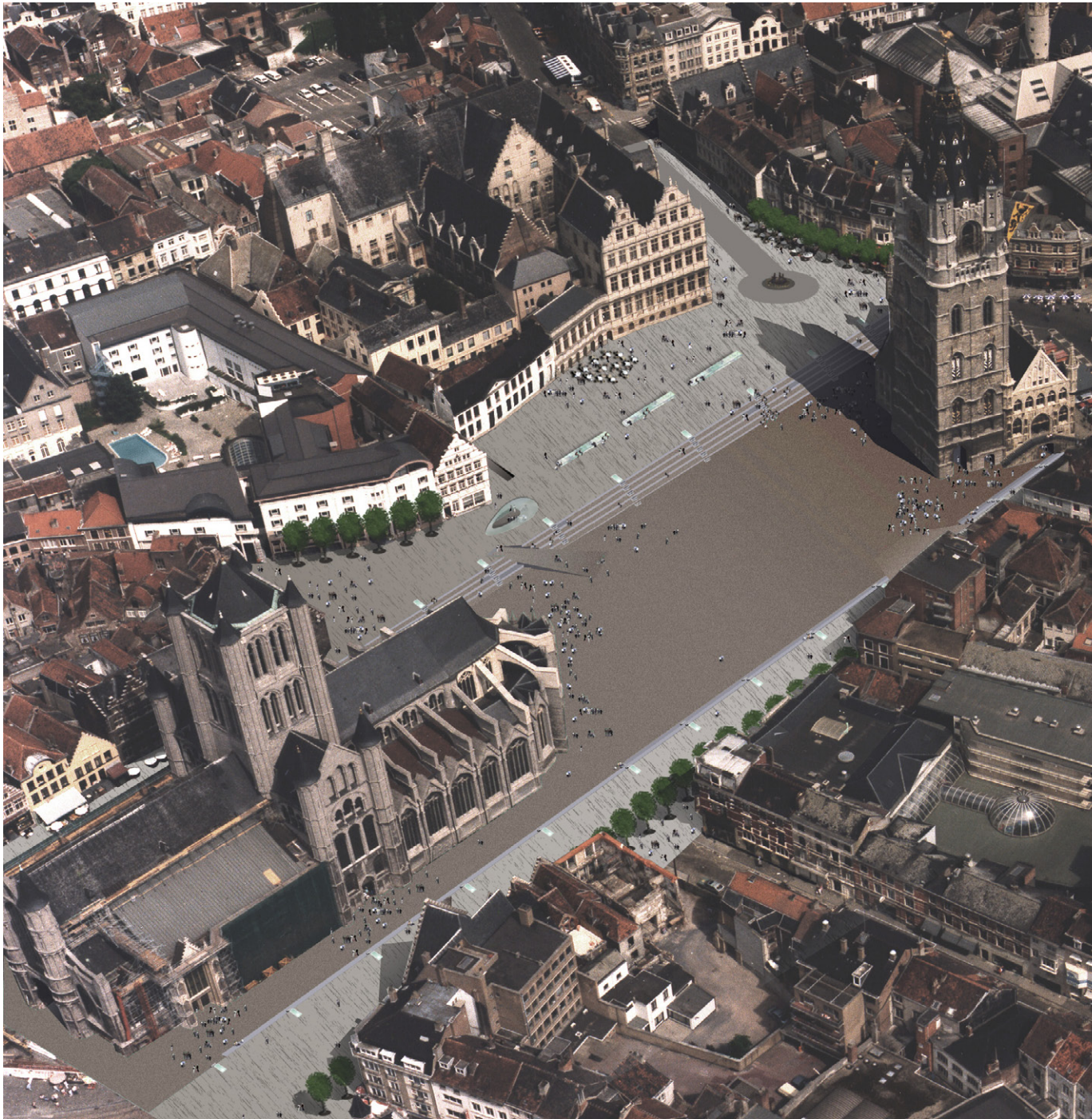
In ons voorstel zijn 4 varianten opgenomen om het Braunplein conform de vraag van het bestuur maximaal te voorzien van openbaar vervoer zonder het realiseren van een knooppunt van openbaar vervoer en zonder toekomstige centrumconcepten uit te sluiten:

Variante 1: Rijden via de Reep biedt een **verhoogde functionaliteit** omwille van de stopplaats aan de duizenden leerlingen tellende scholen aldaar. Na de Reep vervolgt het publiek transport zijn weg naar Sint Jacobs en vervolgens de Dampoort. Later zou dit traject dan gereduceerd kunnen worden door een lus te maken die vertrekt van de Dampoort en de eindigt aan de Beestenmarkt of het RTT-gebouw.

Variante 2: Rijden via de Reep en zo via een uit te bouwen busstation 'Oude Beestemarkt' direct naar de Dampoort en andere bestemmingen. 2° fase: Eveneens een lus vertrekkend vanaf de Dampoort eindigend aan de Beestenmarkt.

Variante 3: Rijden via de Koornmarkt, via de Lange Steenstraat en vervolgens langs Sint Jacobs naar de Dampoort en andere bestemmingen. In een 2° fase zou enkel de stadsring voor bussen dienstig kunnen zijn waarna men verbindingen krijgt via de tram die lussen maakt nabij het stadscentrum maar deze niet meer kruist.

Variante 4: Als het niet anders kan rijden de bussen via het Sint-Baafsplein en zo de Belfortstraat in.

OPSOMMING VAN ENKELE DEELASPECTEN VAN HET ONTWERP "EMIEL BRAUNPLEIN"

Optimale integratie van het openbaar vervoer

Wij menen in het belang van het openbaar vervoer een opportune keuze te hebben gemaakt die niet alleen het centrum van Gent maar ook de bredere doelstellingen van het openbaar vervoer ten goede komt meer bepaald het ondersteunen van het doel van een stadscentrum.

Het verzonken plein met zijn historisch peil werkt als een stedelijke agora.

Het verzonken plein creëert een stedelijke kamer waardoor de betraceerde centrale ontmoetingsplaats tussen twee belangrijk voetgangerscircuits feitelijk kan worden. Het historische niveau van de monumenten en hun omliggende straten welke tot 1.5 meter lager lagen, biedt de opportuniteit om de authenticiteit van de monumenten en het verkrijgen van een stedelijke kamer in deze ene denkbeving te realiseren. Het strakke rechthoekige plein werkt als podium voor de historische monumenten en ondersteunt zo op een stedenbouwkundige wervende wijze het doel van een stadscentrum.

Monumenten historisch geplaatst in de toekomst.

Herleving van de monumenten door ze in te kaderen in een plein die refereert naar hun oorspronkelijk historisch niveau terwijl het verzonken gedeelte ervan huidige en toekomstige burgers inviteert tot deelname aan dit wisselende stedelijke theater.

Een evenementenplein van formaat met de geborgenheid van een kamer.

De verzonken ruimte biedt naast haar historische reminiscenties niet minder plaats aan grote open luchtevenementen. De wanden van het verzonken deel worden uitgewerkt in trapvorm op zithoogte. De kuip bezit zo de potenties van een theater.

Een geknielde groet

Protocollaire ruimte Botermarkt bekroont haar einde rondom de fontein der geknielden van Georges Minne. De kunstzinnige fontein werkt als rondpunt van deze doodlopende straat.

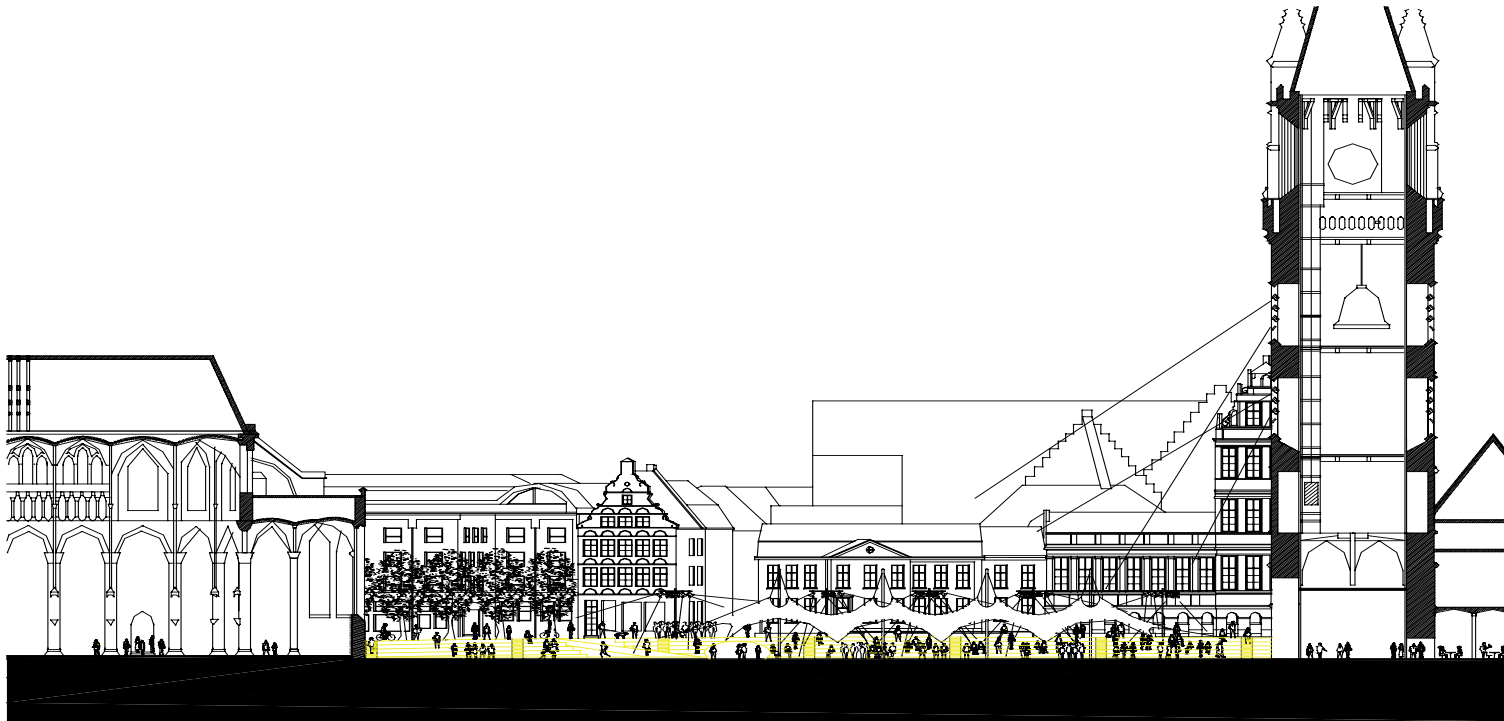
Het plein is voor allen toegankelijk.

Ruime hellingen bieden toegang tot het verzonken plein.

Verlichting en belichting wordt architectuur.

De grote lichtvlakken geven het licht een architecturale dimensie. De traditionele bekledingen in Italiaanse Porfier en Graniet verkrijgen de-materialisering door de aanwezige monumentale lichtvlakken. Ook de zitbanken bestaan uit gelaagde breukvaste beglazing die s'avonds ook

verlicht worden.

Beeldbepalend groen:

Zeventig bomen worden aangeplant op de randen van het plein. Dit biedt het voordeel dat het plein maximaal open blijft ter ontvangst van evenementen en het groen terwijl rondom aanwezig is. Door de bomen aan de rand te plaatsen kunnen er meer geplaatst worden dan dat ze gegroepeerd in het midden van het plein zouden staan.

Een fietsenstation

Gebruikmakend van het niveauverschil tussen de Poeljemarkt en het Emile Braunplein wordt een Toeristische info balie, fietsenstation en publiek toilet geïntegreerd.

Bovenliggende grote glasplaten doen dienst als zit-bank terwijl zijn ze ook beplante lichtaquariums en spreiden zo het licht tot in de diepte van vermelde functies. De fietsenberging en het toilet zijn aldus bewaakt en uit het zicht van het plein geplaatst en baden terwijl in het licht via de daartoe bedachte met groen voorziene glazen kamers.

Integratie van hedendaagse kunst

Twee toezeggingen en een eerste draft leveren reeds twee markante voorstellen:

Een lineaire ingreep over de aangrenzende lengte van de Cataloniestraat:

‘Twaalf bronzen sokkels met inscriptie en een functioneel artefact’ (Wim Delvoye)

Een toevoeging aan het secreet in het Belfort.

‘Ridders van de esthetiek’ (Jan Fabre)

Het materiaal gebruik:

Cataloniestraat, Gouden Leeuwplein en Poeljemarkt: Italiaanse porfier.

Secities van de steen: drie maal de breedte is gelijk aan de lengte. Deze lengterichting van de steen wordt dwars op het plein gepositioneerd.

Het Emile Braunplein: graniet met licht blauwe schijn eveneens met een langwerpig legpatroon dwars op het plein.